

У два поподне,
За мање од пола сата
Знали су да је човек који га је убио
Грегорио Кортес.

Пустили су псе трагаче за њим
Који су га пратили издалека,
Али ловити Кортеза било је
Као пратити звезду.

Сви ренџери у околини
На коњима су летели за њим;
А сви они само су хтели
Награду од хиљаду долара.

У области Кјансис
Успели су да га сатерају у ћошак;
Иако их беше преко три стотине,
Успео је да им умакне.

Онда је шериф рекао гласом
Као да ће да заплаче:
„Кортес, предај оружје своје;
Хоћемо те живог.”

Онда је Грегорио Кортес рекао,
А глас му је био као звук звона:
„Не предајем оружје
Све док ме у ћелију не затворите.”

Онда је Грегорио Кортес
Са пиштољем у руци рекао:
„О, зар је толико ренџера потребно
Да се смакне један Мексиканац!”

МЕЈ СВЕНСОН

ВРЕМЕ

Надам се, време, да никад неће бацити ласо на тебе.
Надам се ти никад неће ставити узде.
Надам се да никад неће твоју снагу
Претворити у мотор и ставити ти точкове.

Надам се да ће астронаути увек морати да чекају
Док не изађеш из прерије,
Јер твој је ударац смртоносан
А твоја нарав гора од мегатонске експлозије.

Надам се да ће твоја оштра и дивља коса
Расти увек
И лепршати свуда по својој вољи.
Да ће твоја глатка кожа увек подрхтавати
Док се са ње сливају капљице зноја.

Покажи нам терор,
Зариј своје зубе у наше бродове,
Прегазати нам куће,
И нек твој реп обара наше авионе као муве.

Пре него што направе гранату од наше планете,
Надам се да ћеш доћи као комета,
Као мустанг – у очима ватра, пропете предње ноге –
Да ћеш порушити ограде и прегазити нас све у дивљем трку.

АИ

СВЕДОЧЕЊЕ Ј. РОБЕРТА ОПЕНХАЈМЕРА

Када сам доживео просветљење
Одбацио сам ноћ као стару кожу.
Очи су ми се испуниле светлом
И пао сам на земљу.
Лежао сам у Лос Аламосу,
Док сам у исто време
Јурио према Хирошими,
Брзо, и све брже,
Све док земља
И јутро
Нису нестали испод мене.
Неки кажу да је у тренутку мог пада
Била експлозија,
Врели ветар који је збрисао све пред собом,
Али ја се сећам само тишине,
Мирног светлоплавог јутра,
Љуљускања у колевци од кумулуса.